

**Sygn. akt V Pz 104/13**

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim

w składzie następującym :

**Przewodniczący: Sędzia SO Mariola Mastalerz (spr.)**

**Sędziowie: SO Magdalena Marczyńska**

**SO Agnieszka Leżańska**

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013 r. w Piotrkowie Trybunalskim

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa W. C.

przeciwko Urzędowi Skarbowemu w B.

o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia warunków pracy i płacy

na skutek zażalenia pozwanego Urzędu Skarbowego w B.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Belchatowie IV Wydziału Pracy

z dnia 30 sierpnia 2013 roku, sygn. akt IV P 15/13

**postanawia:**

1. **oddalić zażalenie,**

2. **zasądzić od pozwanego Urzędu Skarbowego w B. na rzecz powoda W. C. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie zażaleniowe.**

## UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2013 roku Sąd Rejonowy w Belchatowie IV Wydział Pracy oddalił wniosek pozwanego o odrzucenie pozwu.

Z uzasadnienia postanowienia wynika, iż powód W. C. w pozwie z dnia 23 sierpnia 2011 roku skierowanym przeciwko Urzędowi Skarbowemu w B., wniósł

o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia warunków pracy i płacy dokonanych pismem

z dnia 19 sierpnia 2011 roku. Postanowieniem z dnia 16 grudnia 2011 roku w sprawie IVP 220/11 sąd zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 178 kpc., następnie postanowieniem z dnia 9 stycznia 2013 roku sąd umorzył postępowanie wobec nie zgłoszenia wniosku o podjęcie zawieszzonego postępowania w ciągu roku od daty postanowienia

o zawieszeniu ( art. 182§ 1 kpc ). Powyższe postanowienia zaskarżył pełnomocnik powoda. Postanowieniem z dnia 18 lipca 2013 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim oddalił zażalenie. Od wydanego przez Sąd Okręgowy postanowienia pełnomocnik powoda złożył w dniu 22 sierpnia 2013 roku skargą kasacyjną. W dniu 21 stycznia 2013

roku powód W. C. w sprawie IVP 15/13 ponownie złożył pozew przeciwko Urzędowi Skarbowemu w B., o uznanie za bezskuteczne wypowiedzenia warunków pracy i płacy dokonanych pismem z dnia 19 sierpnia 2011 roku. W odpowiedzi na pozew pozwany, powołując się na przepis art. 199 § 1 pkt 2 kpc, wniósł o odrzucenie pozwu.

Sąd Rejonowy stwierdził brak podstaw do odrzucenia pozwu, ponieważ sprawa IVP 220/11 nie stwarza stanu rzeczy osądzonej, bowiem nie została osądzona merytorycznie. Postanowienie o umorzeniu postępowania na podstawie art. 182§ 1 kpc, które zakończyło postępowanie, miało charakter formalny.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pełnomocnik pozwanego Urzędu Skarbowego w B., zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie art. 199 § 1 pkt 2 kpc poprzez oddalenie wniosku o odrzucenie pozwu pomimo zaistnienia przesłanek do jego odrzucenia. Wskazując na powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia i odrzucenie pozwu oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu zażaleniowym.

W odpowiedzi na zażalenie pełnomocnik powoda wniósł o jego oddalenie i zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

### ***Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:***

#### ***Zażalenie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.***

Przepis art. 199 § 1 pkt 2 kpc stanowi, że sąd odrzuca pozew, jeżeli m.in. o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona.

W takiej sytuacji zachodzi bowiem powaga rzeczy osądzonej (art. 366 kpc), a ponowne orzeczenie o tym samym między tymi samymi stronami stanowi uchybienie prowadzące do nieważności postępowania (art. 379 pkt 3 kpc).

Zgodnie z art. 366 kpc wyrok korzysta z powagi rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko między tymi samymi stronami. W literaturze i w orzecznictwie (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2007 r., I CSK 479/06 i z dnia 30 listopada 2007 r., IV CSK 267/07) przyjmuje się, że przytoczony przepis zakłada przedmiotową oraz podmiotową tożsamość dwóch orzeczeń i dopiero kumulacja tych elementów uzasadnia stwierdzenie powagi rzeczy osądzonej. Dodać należy, że z powagi rzeczy osądzonej korzysta sentencja wyroku. Motywy rozstrzygnięcia istotne są natomiast dla określenia granic powagi rzeczy osądzonej, co ma znaczenie zwłaszcza wtedy, gdy powództwo zostało oddalone w całości albo części (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2004 r., V CK 528/03 i z dnia 13 października 2005 r., I CK 217/05). Nie budzi też wątpliwości zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze stanowisko, że z powagi rzeczy osądzonej korzystają jedynie prawomocne orzeczenia merytoryczne (wyroki i postanowienia co do istoty sprawy). Z powagi rzeczy osądzonej nie korzystają natomiast postanowienia kończące postępowanie w sprawie, które nie rozstrzygają istoty sprawy, np. postanowienie o odrzuceniu pozwu (art. 199 kpc) czy postanowienie o umorzeniu postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1967 r., II CZ 68/67 i z dnia 22 grudnia 2000 r., II CK 1400/00).

Mając powyższe na uwadze, w okolicznościach przedmiotowej sprawy, należy w pełni zgodzić się ze stanowiskiem Sadu Rejonowego, iż brak jest podstaw do odrzucenia pozwu złożonego w niniejszej sprawie w dniu 21 stycznia 2013r. Z niekwestionowanych ustaleń Sądu wynika, iż na dzień wydania zaskarżonego postanowienia, postępowanie w sprawie IV P 220/11 było prawomocnie zakończone postanowieniem o umorzeniu postępowania na podstawie art. 182§ 1 kpc. Postanowienie to stało się prawomocne z dniem 28 czerwca 2013 roku, tj. z dniem oddalenia przez Sąd Okręgowy zażalenia. Wskazać należy, iż wydając zaskarżone postanowienie Sąd zobowiązany był wziąć pod uwagę stan rzeczy istniejący na dzień zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 w zw. z art. 361 kpc), nie zaś na dzień złożenia pozwu, jak twierdzi pozwany. Ponadto złożenie skargi kasacyjnej, nie niweczy skutków prawomocności postanowienia i nie powoduje, stanu sprawy w toku,

W świetle powyższego, nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, iż zachodzą na obecnym etapie postępowania jakiegokolwiek przesłanki do odrzucenia pozwu w przedmiotowej sprawie. W sytuacji wystąpienia takich

przesłanek (czego nie sposób całkowicie wykluczyć, w związku z trwającym postępowaniem kasacyjnym w sprawie IVP 220/11), sąd zobligowany będzie z urzędu podając w tym zakresie decyzje, przy uwzględnieniu art. 199§ 1 pkt 2 kpc.

Z przyczyn wyżej wskazanych oraz z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych orzekł jak w sentencji postanowienia.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za instancję odwoławczą znajduje uzasadnienie w treści art. 98 k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2 w zw. z § 5 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 490).

**Zarządzenie:**

- odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.

Piotrków Tryb., dn. 11.12.2013 r.